

РЕШЕНИЕ

№ 145

гр. Кюстендил, 08.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, XI-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елисавета Г. Деянчева

при участието на секретаря Боянка Д. Янкова
като разгледа докладваното от Елисавета Г. Деянчева Гражданско дело № 20211520101922 по описа за 2021 година

Производството е по реда на Част втора – Общ исков процес от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е по искова молба, депозирана ЕМ. М. Ш. против „Кюстендилска вода“ ЕООД.

В исковата молба се сочи, че страните се намирали в трудовоправни отношения, като ищецът заемал длъжността „шлосер-монтър“.

Със Заповед № 7/13.08.2021 г. на управителя на ответното дружество на ищеца било наложено дисциплинарно наказание „Предупреждение за уволнение“ за извършени нарушение по чл. 187, ал. 1, пр. 1 и пр. 4, и ал. 8 от КТ – уронване доброто име на дружеството във вр. с чл. 19, раздел Първи от длъжностната характеристика. Заповедта била връчена на ищеца на 13.08.2021 г.

Посочената заповед се възприема за неправилна, незаконосъобразна и необоснована.

Твърди се, че правото да се наложи наказание било погасено по давност, погрешно били посочени правни норми, които не съществували, не било установено какви действия се приемат за доказани, както и по какъв начин е сторено това. Ищецът не бил запознат с доказателства за извършено нарушение, което му попречило да даде обяснения и да се защити преди налагането на наказанието. Заповедта не била мотивирана. Била нарушена и разпоредбата на чл. 189 КТ, а наложеното наказание не било съразмерно на тежестта на твърдяното нарушение.

Ето защо се поддържа искане за постановяване на решение, с което съдът да отмени Заповед № 7/13.08.2021 г. на управителя на „Кюстендилска вода“ ЕООД, с която на ищеца било наложено наказание „Предупреждение за уволнение“.

Претендират се и разноските, направени в производството.

Обстоятелства, от които произтичат възраженията на ответника:

Ответната страна в срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК е упражнила правото си на отговор. Смята, че искът е неоснователен. Твърди, че процедурата по налагане на дисциплинарно наказание е спазена, като били изисквани обяснения, а срокът за налагане на наказание бил спазен.

В съдебно заседание исковата молба и депозираният отговор към нея се поддържат от процесуалните представители на страните.

От събраните по делото доказателства, съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Между страните не е спорно и се установява от приложените с личното трудово досие заверени копия от трудов договор и допълнителни споразумения към него, че страните са в трудово правоотношение, като ищецът изпълнява длъжността „шлосер-монтър“.

На 13.08.2021 г. му е връчена Заповед № 7/13.08.2021 г., с която му наложено дисциплинарно наказание „Предупреждение за уволнение“ за извършени дисциплинарни нарушения като уронване доброто име на дружеството във вр. с чл. 19, раздел Първи от длъжностната характеристика, за което по делото също липсва спор.

В заповедта се посочва, че поведението му представлява нарушение по см. на чл. 187, ал. 1, пр. 1 и пр. 4, и ал. 8 от КТ.

По делото е представено личното трудово на ищеца.

Събрани са гласни доказателствени средства чрез разпита на свидетелите А. К., М. М., Л. Г.

Приобщена е и Заповед № 12/14.12.2021 г., с която предсрочно е заличено наложеното със Заповед № 7/2021 г. наказание. Ищецът е отказал да я получи в присъствието на двама свидетели.

Останалите писмени доказателства не променят крайния извод на съда, поради което не следва да се обсъждат подробно.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът направи следните правни изводи:

Дисциплинарната отговорност е отговорност за виновно неизпълнение на задълженията на работника или служителя по трудовото правоотношение и се реализира чрез налагане на предвидено в закона дисциплинарно наказание, при спазване от работодателя на редица установени от закона формални изисквания относно: установяване факта на нарушение на трудовата дисциплина и в тази насока - изслушване или приемане на обясненията на работника или служителя преди налагане на наказанието, съобразно чл. 193, ал. 1 КТ; относно срока за налагане на дисциплинарното наказание по чл. 194 КТ, а така също и относно съдържанието, мотивирането и връчването на заповедта, съобразно нормата на чл. 195 КТ.

Наложено наказание може да бъде оспорено от страна на работника по съдебен ред.

Предявеният иск в случая е за отмяна на Заповед № 7/2021 год., с която на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „Предупреждение за уволнение“. Той е конститутивен, като в принципен план интересът на ищеца по него е да постигне правна промяна, като бъде отменена атакуваната заповед.

В същото време законодателят е предвидил, че на основание чл. 198, ал. 1 от КТ, дисциплинарните наказания с изключение на уволнението, могат да бъдат заличени от работодателя, преди изтичане на срока по чл. 197, ал. 1 от КТ, ако работникът или служителът не е извършил други нарушения на трудовата дисциплина. Прието е още, че заличаването има действие занапред. Съгласно разпоредбата на чл. 198, ал. 2 от КТ, заличаването на наказанието се извършва с мотивирана писмена заповед, която се връчва на работника или служител.

От тази правна възможност се е възползвал работодателят тук, като с последваща своя Заповед № 12/14.12.20221 г., именно на основание чл. 198, ал. 2 от КТ, предсрочно е заличил наложеното със Заповед № 7/2021 г. наказание.

Това ново обстоятелство, разгледано в контекста на служебното задължение на съда да следи за допустимостта на предявените искове (наличието на абсолютни положителни и липсата на абсолютни отрицателни процесуални предпоставки) през цялото производство, обосновава извод, че правният интерес от разглеждане на настоящия иск следва да се приеме за отпаднал.

Съображенията за това са следните:

В случая ищецът е обосновал правния си интерес с това, че заличаването на наказанието е извършено след образуването на делото, заради което се цели отмяната му и присъждане на разноски, като се поддържа и твърдение, че изобщо не е извършено. Нито в исковата молба, нито в последващото становище обаче, са изложени твърдения за други неблагоприятни последици в трудоправната сфера на ищеца в следствие на наложеното дисциплинарно наказание. Поради това правният спор не следва да бъде разглеждан по същество. Ефектът от заличаването на наложеното дисциплинарно наказание от страна на работодателя и липсата на конкретен негатив за наказания до неговата отмяна е със същата правна стойност като евентуално съдебно решение, с което се уважава предявения иск за отмяна на заповедта, с която е наложено то. Т.е. дори и разгледан по същество, при евентуалната му основателност, не би се стигнало до различен правен резултат от вече предизвикания със заличаването на наложеното наказание. В този смисъл безпредметно е да бъде подлаган на оценка за законосъобразност акт, чиито правни последици са заличени.

С оглед на това и предвид служебното задължение на съда да следи за допустимостта на предявените искове (наличието на абсолютни положителни и липсата на абсолютни отрицателни процесуални предпоставки) през цялото производство, на този етап от производството се приема, че за ищеца понастоящем не съществува правен интерес от разглеждане на исковата претенция, с която съдът е сезиран.

С тези доводи предявената искова молба следва да бъде върната на ищеца като процесуално недопустима, поради липса на правен интерес, а производството по делото – прекратено.

По разноските:

С оглед изхода на спора разноски се следват единствено на ищеца, т.к. в настоящия случай делото се прекратява, поради отпаднал правен интерес след образуване на производството по настоящото дело – така и Определение № 595/20.07.2021 г. по ч. к. д. № 38/2021 г. II г. о. ВКС. Исковата молба е депозирана в съда на 01.10.2021 г., а ответникът е заличил наложеното дисциплинарно наказание със Заповед № 12 от 10.12.2020 год. От това следва, че именно последният е дал повод

за завеждане на делото, респ. неприложима е нормата на чл. 78, ал. 2 от ГПК, и на ищеца се дължат разноски по правилото на чл. 78, ал. 4 ГПК. Доказани са такива в размер на 525 лв. – за заплатено адвокатско възнаграждение и те ще бъдат възложени в тежест на ответника.

Досежно поддържаното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, заплатено от ищеца:

Принципно и нормативно уредено е разбирането, че уговореното адвокатско възнаграждение може да бъде намалено, когато съдът решава въпроса за отговорността за разноските, до размера, посочен в наредбата по чл. 36 ЗА, но при прилагането на чл. 78, ал. 5 ГПК съдът не е ограничен с намаляването на разноските за адвокатско възнаграждение до трикратния минимален размер, а до минималния такъв според Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В същото време според разпоредбата на чл. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (наричана Наредбата), размерът на възнаграждението за оказваната от адвоката правна помощ се определя по свободно договаряне въз основа на писмен договор с клиента, но не може да бъде по-малък от определения в тази наредба минимален размер за съответния вид помощ. Минималното адвокатско възнаграждение по предявения иск в случая, който е неопеняем трудов спор, се определя на основание чл. 7, ал. 1, т. 1, пр. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и е в размер на 200 лв. Съгласно чл. 7, ал. 8 от същата Наредба - при защита по дела с повече от 2 съдебни заседания, за всяко следващо заседание се заплаща допълнително по 100 лв. По делото са проведени 3 съдебни заседания, като минималното възнаграждение като сбор от двете възнаграждения е в общ размер от 500 лв. Договореното възнаграждение е 425 лв., като са доплатени още 100 лв., допълнително за явяване в съдебно заседание, или сторени са общо разноски за адвокат в размер на 525 лв. Това възнаграждение, макар и ориентирано към минималния предвиден в Наредбата размер, е завишено, респ. и възражението по см. чл. 78, ал. 5 от ГПК е основателно, заради което на ищеца ще бъде присъдена сумата от 500 лв. (вместо претендираната такава от 525 лв.), за репарирание на разноските, които е сторил в това производство за един адвокат.

Тъй като се касае за трудов спор ищецът е освободен от заплащане на държавна такса, съгласно разпоредбата на чл. 83, ал. 1, т. 1 от ГПК. С оглед изхода на делото обаче, дължимата такава за производството размер на 80 лв. (съгласно чл. 3 от ТДТССГПК), следва да бъде заплатена от ответника по сметка на КРС, на основание чл. 78, ал. 6 вр. чл. 83, ал. 1, т. 1 от ГПК, както и 5. 00 лева за служебно издаване на изпълнителен лист.

При изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по гр. д. № 1922 по описа на Районен съд – Кюстендил за 2021 г. и

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ исковата молба на ЕМ. М. Ш., с ЕГН *****, с адрес гр. К., ул. „Б.“ ***, вх. *, ет. *, ап. *, против „Кюстендилска вода“ ЕООД, вписано в ТР при АВ с ЕИК 200167154, със седалище и адрес на управление гр. Кюстендил, ул. „Цар Освободител“ № 15, за отмяна на Заповед № 7/2021 год., с която

на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „Предупреждение за уволнение“, като процесуално недопустима.

ОСЪЖДА „Кюстендилска вода“ ЕООД, вписано в ТР при АВ с ЕИК 200167154, със седалище и адрес на управление гр. Кюстендил, ул. „Цар Освободител“ № 15, представлявано от Й. Г. – управител, ДА ЗАПЛАТИ на ЕМ. М. Ш., с ЕГН *****, с адрес гр. Кюстендил, ул. „Б.“ ***, вх. *, ет. *, ап. *, сумата от 500 лв., представляваща сторени по делото разноски, изразяващи се в платено адвокатско възнаграждение за едни адвокат.

ОСЪЖДА „Кюстендилска вода“ ЕООД, вписано в ТР при АВ с ЕИК 200167154, със седалище и адрес на управление гр. Кюстендил, ул. „Цар Освободител“ № 15, представлявано от Й. Г. – управител, ДА ЗАПЛАТИ на Държавата, по сметка на ВСС, чрез сметката на КРС, сумата в общ размер на **80,00** лв., представляваща дължимата държавна такса за производството, както и 5,00 лв. в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

Решението е с характер на определение и подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Кюстендилския окръжен съд, в едноседмичен срок от датата на връчването му.

Съдия при Районен съд – Кюстендил: _____